

vidne til? Vi er vidne til, at Venstre efterlyser SF's holdning til tonen i debatten. Jeg formoder i øvrigt, at Venstre sammen med De Konservative og Dansk Folkeparti har skrevet deres betænkningensbidrag til tredje behandling, før statsministeren havde sit interview i Berlingske Tidende sidste søndag, hvor han jo gjorde det legitimt fra regeringens side at komme med et fuldstændig upersonificeret angreb på erhvervsledere, på forfattere, på politikere i flæng uden så meget som at nævne et eneste navn, ud fra princippet ingen nævnt, ingen glemt. Og det kan jeg forstå er det, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti i betænkningensbidraget tager afstand fra.

Så det er en ret interessant situation, at de tre regeringspartier tager meget skarpt afstand fra den form for retorik, som statsministeren anvender i det offentlige rum. Det er da en interessant udvikling, som jeg næppe forestiller mig de har clearet med statsministeren.

Så er der hr. Søren Krarup, som forlanger, at vi skal tage skarpt afstand fra de 12 forfatters debatindlæg, som beskriver tonen i indvandrerdebatten ganske fint, og som i øvrigt bliver understøttet, altså det, som forfatterne skriver i deres brev, ganske flot med de citater, som fru Elsebeth Gerner Nielsen kommer med, og som jo ganske præcist understreger den dobbeltstandard, der er i debatten.

Det er, at man kan sige hvad som helst i kritikken af etniske minoriteter, men hvis kritikken rammer regeringen, så er den skandaløs.

Kl. 14.20

Jeg vil sige, at jeg ikke havde forestillet mig, at jeg skulle komme i den situation, og jeg håber, at det kan blive herinde mellem os, at jeg ganske stilfærdigt vil sige: Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme dertil i mit liv, at jeg skulle længes efter den tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i den offentlige debat eller her i salen for den sags skyld. Her er der tale om en person, som har holdninger, og som giver udtryk for dem af karsken bælg, men som også har moral. F.eks. når han i dagens kronik i Berlingske Tidende refererer sin takketale i Den Danske Publicistklub i går og meget præcist understreger, at hvis man gør ytringsfriheden vigtigere end meningsfriheden, så bliver ytringsfriheden meningsløs.

Hvad er det, vi er vidner til her? Det er jo sådan set, at vi er et Folketing, som er dybt splittet med hensyn til de etniske minoriteter, i udlændingepolitikken og i integrationspolitikken.

Oppositionen har en anden opfattelse end regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti. Vi har forsøgt her under debatten, også under de tidligere debatter, at få Venstre – Det Konservative Folkeparti har jo så valgt at sidde på ørerne – til at gå ind i debatten og spørge: Er det nu også den rigtige måde at fremme integrationen i det danske samfund på at bygge på Dansk Folkepartis politik og den fuldstændig skingre retorik, som ligger til grund for det?

Hr. Uffe Ellemann-Jensen synes det ikke, hr. Niels Due Jensen gør ikke, hr. Lars Kolind gør ikke. Der er en lang række gode, borgerlige erhvervsfolk og politikere, som er rystede over det, der sker.

Men Dansk Folkeparti holder fuldstændig tømmen for Venstre med hensyn til den form, der skal føres integrationspolitik på. Derfor har vi også fået et lovforslag, som vi nu har til tredje behandling, som bygger på symbolpolitik mere end på reel integrationspolitik.

Det forholder Venstre sig ikke til. Hvorfor gør man ikke det? Hvorfor er det så vigtigt for Venstre hele tiden at fremhæve symbolpolitik, og at de ikke skal tro, de er noget? Der må godt være dobbeltstandarder, der skal laves erklæringer, der skal laves en lang række foranstaltninger, som ikke har et eneste integrationsfremmende element i sig, men som har en masse symbolik i sig.

Det er udmærket over for et vælgerbagland, men det er ikke fremmende for en ordentlig integration, som vi ved eller burde vide at vi har behov for at udvikle i de kommende år, hvor vi kan se, at der bliver færre og færre på arbejdsmarkedet, hvilket gør, at vi er nødt til at få flere ind på arbejdsmarkedet. Og det gøres ikke ved at skære ned i efterlønnen eller forhøje pensionsalderen. Vi er nødt til at øge arbejdsstyrken. Det vil sige, at vi skal sørge for en ordentlig, reel og fremmende integrationspolitik, sådan at mange af dem med en anden etnisk baggrund end dansk kan komme til at bidrage til det danske samfund.

Og der er det offentlige langt, langt bag efter, langt, langt bag efter en lang række af de store danske virksomheder. Hvorfor? Hvorfor er regeringen ikke interesseret i at gøre noget for også at fremme det offentliges engagement i integrationspolitikken, både konkret i amter, nu regioner, og staten, men ikke mindst – og det er det, der er det helt afgørende – i den tone, man skaber i debatten, som også smitter af og forplanter sig ude på arbejdspladserne? Hvis man